

Úr skaldaheiminum

Skaldini hava dúgliga sæðað og dikt á »Hirpintirpinteiga« í árinum, sum leið og vit hava fingið nógvar og goðar bókur, bæði upprunaligar og umsettar, í bundnum stili og óbundnum. Úr at velja og úr at gera hjá okkum, nú jólani eru av. Av teimum, ið seinast eru útkomnar eru at nevna:

OG TÓ SKÍNUR SOLIN eftir Valdemar Poulsen. Hesin sjónleikur gekk fyrri fullum hús í vetur so ofta, at tað helst man vera »rekord«. Sjálvandi átti hitt framúr góða spæl sín stóra lut í hesum, men mestur hevur hovundin verið heppin og sligið á strong, ið geva kundi afturljóð.

Heldur vatndeyvar og slitnar kennast summar av »stuttligheit unum« tá ein lesur tær, men sama ger, væl royndist á pallinum, og tað man neyvast vitast, at hesin sjónleikur fer at verða nóg spældur úti um bygdarnar, lagaður sum hann er fyrri tilikar sýningar við tað, at einki skifti er á pallinum.

Egið forlag.
20 ÁR TIL SKIPS eftir Hans J. Ellingsgaard man helst longu vera útseld, so væl hon hevur verið fagnað av fólki, sum ikki er logið, ti hendan frásøgn er álitandi søga, sum teir menn, ið sigt hava í hesum tíðarskeiði, kunna vátta. Bókin er ein partur av søguni um »menninar í lagarinum«, søgd uttan háva ella skrogg.

Forlag: Kirkjulina misjónsforlagið.

YRKINGAR eftir Chr. Matras, ið Varðin hevur givið út, er gamalur kunningi fyrri teimum eldru, men kemur her í nýggjum búna. Hon er samdráttur av áður útgivnum yrkingarsøvnunum. Fyri hitt yngra liðið er hendan bók kærkominn fongur.

Sálmurin »Far veröld farvælk« er hesa ferð nakað munandi broyttur, men hvørt hann hevur vunnið við broytingini, kunna vera misjavnar meiningar um. Í stóðum hevur hann helst vunnið, men líka so vist hevur hann mist aðrastaðis. Men tað fer

yrkjarin at verða um sjálvur, tað eru ikki vit, ið skula siga honum, hvussu hann skal yrkja. Listi yvir prentvillur hevði verið hentur. Í nýggjanda orðindi av sálminum er orðið »ikkje« fallið burtur, men við tað, at hetta er so eyðsæð, sakar tað minni.

»Ymiskt er mannsins tykkje«, og tað ikki minst tá tað er um yrkingar at røða, men man tær ikki yrkingin »Tú gakk tær fram við ánni« taka okkum øll meira ella minni um hjartað:

Tú gakk tær fram við ánni,
tá bakkagasið leingist,
tá eykur fjarar turrur,
og tá áarrásin treingist,
og fenið er við solum sett
sum himmirikis flota
— tá er tað sum at livið titt
var bert ein litil lota.

Tá livnar aftur barnið í tær,
tamt av mannalótum,
tú gongur fram við ánni sum
á kvikum dreingjafótum,
og silahugur vaknar
við hvørt loynimið, tú skoðar,
meðan inn igjøgnum eygnakrøkar
sóljugullið logar.

Tú veist, at slík var útgerðin,
ið allir dreingir fingur,
sum fram við Loksará
í livsins morgunroða gingur,
og teir, sum sigla Íslandssjógv,
og teir, sum heiman fóru,
úr Føroyum slíkar halgidómar
við um veröld bóru.

Nýggjur HØGGUSLOKKUR

Á GOYMSLU.

Pf. Bacalao

Spinnið í Gøtu

tygum fáa gott tógv, og skjóta avgreiðslu.
Vit keypa óvaskaða og vaskaða ull og selja øll slag av feroyskum tógvi.

TÓTINGARVIRKIÐ

v/ Ólavur Gregersen — tlf. 20 í Gøtu

BØR BØRSON, jnr., sum Marius Johannesen hevur umsett eftir norska rithøvundan Johan Falkenberget er allar flestu útvarpslurtaurum kunn, og varð sera væl fagnað, tá hon varð upplisin av umsetaranum, ið er sjáldsama góður og sermerktur upplesari. Harum eru óivað øll á einum máli.

Jú, men síðan eru vit alls ikki einmælt longur. Tað hevði verið at vænta, at umsetarin var komin yvir sínar eivindaligu pilkingar við stavseting og orðframburð. Ger hann tað ikki fyrri at erta, var betur ógjort. Ella ger hann tað bert fyrri at koma sínum sermerktu talumáli av sjálvstýri — málsligt sjálvstýri: Vit skula ráða — eg skal ráða.

Sjálvandi er hetta ikki mejnt sum atfinning viðvíkjandi sjálvur umsetningini. Hon er bæði væl og virðiliga úr hondum greidd — sum fyrr var illa, tá umsetarin er sjálvur stjórin á Føroya fólkaháskúla.

Ja, háborg Føroya máls.

Maður í steinboga.

PETER MICHELSEN

Teir fækast, ið stóðu í brotinum tá ið harðast gekk á hjá arbeiðarfjöldini á Tvøroyri; tá ið líkasam sjálvst grundarlagið ruddi burtur við teimum stóru húsagangunum aftaná bardagin 1914—18.

Peter Michelsen var formaður í Fylking, tá ið farið varð undir at fáa eitt virki í lag istaðin fyrri stórfyrirøkuna J. Mortensens Eftf. a.s., ið var farið í óløgum aftaná heimsbardagan.

Bara við hesum luti sínum í arbeiðaranna stríði fyrri frælsum fíggarligum korum stendur Peter Michelsens navn ritað millum stríðsmenn arbeiðarfylkingar.

Peter Michelsen var millum teirra, sum eisini sjálvur royndi við nýggjum fari at skapa nýggjar innløguleiðir. Men tess verri mátti hann eins og allir menn og øll feløg, ið tá fóru undir nýggj virkir, freista ta lagnu, at tær ringu tíð-

imar, ið rendu ríkir og menn kringheimni um koll, fóru av stað við hansara skipi og tí, sum hann átti.

Hann varð fyrri árum síðani raktur av ólekjuligum breki, sum nú gjørdi enda á honum.

Hansara felagar bera honum seinastu kvøðu sína og tókk og ynskja frið yvir minnið.

Vinur.

SKULA TIT BRÚKA BIL

persónkoyring ella skúla-koyring, so snarið tlf. 3456

Alexander Dalfoss

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

pf

Skála skipasmíðja & handilsvirki

SKÁLA

Telefon Runavík 7260

Stálskipasmíð

Sleipistöð

Skipasmíðja

Mekaniskur verkstaður

Elektriskar installatiónir

Skipsútgerð

Fiskaútflutningur

Sildaútflutningur

Frystivirki

Matvørubúð

Klædnabúð

Kol

Nýmótans fiskavirki við kuldagoymslu

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

Ein morgun í marsmánaði sprongdist Taluhaoyggin í luftina og hvarv í Kyrrahavinum. Hon reykt so ógilig upp í loft og við so miklari meg, at aldan hevjaði skip í fjarum indoneshavnum upp til 80 fótur niðan úr fjørini. Tað má haldast hava tókst skemtiligt (aftaná at líkni vóru tald, ti deyðin er onga-tíð skemtiligur) at siggja 600 tonsa skip strandaði uppi á grønum vølli, eins og holabátar, ið eru skolaðir upp úr tjørn, har børn spæla sær.

Tað gingu fyra mánaði, inn-til dustið frá oynni gjøgnum stratusferuna kom til Europa. Í London og Paris sóust tá framúr vakrar sólsetur. Tað gjørdist síður at eta náttúrda í Eifilturnum seinnapartin av augustimánaði fyrri betur at eygleiða ónaturliga gløðandi eldðroan við grønum og reyðum litum.

Taði tey sum livdu eftir vóru sett á land á Tahiti, fleyg eg av-

stað úr Fransisko, tí eg skuldi siga frá ófrættunum fyrri tíðarritinum NÚ. Niðurstufólkið — oyggin hevði ligið undir Fraklandi, og skerini, ið eftir standa, eru tað ætlandi enn — hevði órað gosið í tvey samdøgur frammanundan; alt var flutt til Tahiti í góðari tíð. Eg hevði tveir ljósmyndarar við mær og teknara okkara, David Metzger. Vit komu ovseint at mynda gosið, men eg visti, David kundi endurskapa myndina úr frásøgnunum teirra, ið eftir sótu. Í royndum var úrslit hansara betri enn náttúrunnar illegjorda og ólutarliga klór.

Vit hittu og talaðu við tey heimleysu í Tapeete. Flestu hövdu eina kenning av nervatrýstinum. Mundi koma av tí, tey hövdu mist hús og heim, samfelag teirra farið — nóg teirra vóru fodd á oynni. Frakland stóð ikki fyrri teimum annað enn sum skyldskaparlandið,

ið tey vóru stýrd úr. Tey sögdu frá eldgosinum uttan stór orð. Men rætt so grefft sum tað var. Tey gjørdi ikki av, men stóðu við ófriði á ser — kvinnurnar notaðu — og starðu út í hav, eins og tey eygleiðu pimpurstein av sprongdu oynni.

Frásøgn teirra gav okkum livandi met av stankinum úr brennandi grótinum, av brakinum, tá ið goskúkurin fór í luftina, av táið hin fasta grøna foldin tók at skakast og alda eins og oyggin var um at koma upp á kók (og hetta var eisini endin á henni, hon kókaði upp sum heit mjólk). Tað var eitt einligt samfelag, ein lítill blóðri í stóru vatnsskorpuni, sex hundrad sjómilir frá næstu hjálpi. Einasta týðning, oyggin hevði, var, at har var sett upp útvarpsstöð — eitt lið í ketuni av hjálondum frakka úr Kaledon í Papeete.

Tey vóru forvitnislig at avmynda, tó undantikið børnini. Børn halda tilkila vanlukku í náttúruni vera stuttan, spennandi leik í ovurstøð, tí kann

ein ikki aftaná fáa tey at standa framtung framman kamera.

Vit hövdu síðan samrøðu við umboðsmann Fraklands.

Og tá fyrst byrjaði søgan.

Har buði okkurt undir øllum hesum tjakrandi sjónleiki. Kanska var tað David Metzger, ið varnaðist — hann kann meira enn at mata seg — men eg hevði longu varhugan av, at hesi fólk vóru so merkliga undanfærlig og smæddu seg burtur sum at tey boldu onkrum duldum, ið ikki átti at sigast frá.

Ikki haldi eg, at tey ætlaðu at fara við fals, ella siga skeivt frá — tey vóru ikki verri enn fransmenn flest, har tú hittir teir á Montmartre ella í Provence. Tað komst tær bert fyrri, sum tað var okkurt, tey pindust av, og sum tey skutu frá ser í huganum. Ísfjall stingur bert stutt upp úr vatnsskorpuni. Mær tykti her stór ísfjall undir vatni. Ein tilbúnaður tevjar so væl sum nervalækni.

Vit tóku mynd av umboðsmanninum. Tað dámdi honum. Men merkilig sum hann fir-

aðist fyrri at vera teknaður av David; teknarin sat í horninum og eygleiði hann uttan at tala, meðan kolstifan ríslaði eftir pappírnum. Alla tíðina vendi maðurin sær burtur, og at enda kundi David bert siggja hann beint á nakkan. Mær kom tað fyrri, sum honum ikki dámdi David. (Hví? hevði hann varhugan av einum forvitnum móttøðumani?)

Umboðsmaðurin hevði verið í Indokina og Algier; ein lítill, sólberndur ovasti við ljósbláum eygum, kaldur og rak; eg haldi hann kendi seg sum stórmenni. Nátturliga, sum segði hann frá nøkulunda vælkláraðum afturstigi, segði hann:

»Alt gekk sum eftir ætlan (Eldgosið gekk saktans allar-best). Øll fóru seg væl. Eingin deyðaræðsla sást. Ongantið í søguni hevur goyst á oynni fyrr, men vit ívaðust ikki í, at nú fór tað at vera. Til alla lukku lógu tvey fraktskip og ein skonnart í havni. Vit skipaðu fyrri eftir hermannaðið: sjúk, gomul og børn fyrst. Úti til havs